

CZEŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP W DUCHOWOŚCI I APOSTOLSTWIE ZGROMADZENIA SIÓSTR FRANCISZKANEK RYCERSTWA NIEPOKALANEJ

Przywilej Niepokalanego Poczęcia NMP jest fundamentalną prawdą w duchowości i apostołstwie Zgromadzenia sióstr i stanowi podstawę do oddawania czci Matce Bożej jako Niepokalanej. Niepokalana – oto nasz ideał!

DOGMAT W DUCHOWOŚCI I APOSTOLSTWIE ZGROMADZENIA

Charyzmatem Zgromadzenia sióstr jest duchowość Rycerstwa Niepokalanej, założonego przez św. Maksymiliana Marię Kolbego¹. Zgodnie z tą duchowością siostry bezwarunkowo i bez żadnych ograniczeń ofiarują siebie Niepokalanej. Przez to ofiarowanie stają się całkowitą własnością Niepokalanej, a razem z Nią, w Niej i przez Nią ofiarują siebie całkowicie Chrystusowi oraz Jego Kościołowi². Dla ściślejszego zjednoczenia się z Jezusem i wzrastania w świętości przez Niepokalaną, siostry przyjmują za fundament duchowości swego życia konsekrowanego ofiarowanie siebie Niepokalanej w doskonałej miłości³.

W oparciu o naukę św. Maksymiliana siostry w szczególności sposób czczą Niepokalaną Poczęcie Najświętszej Maryi Panny oraz Jej Pośrednictwo Łask, zawsze noszą cudowny medalik, jak również ofiarują siebie Matce Bożej, odmawiając codziennie napisany przez św. Maksymiliana *Akt oddania się Niepokalanej*⁴.

Oddanie się sióstr Niepokalanej ma cel apostołski, a jest nim zdobycie wszystkich dusz całego świata dla Chrystusa przez Niepokalaną. Wszelkie prace poświęcone są temu celowi⁵. Działalność apostołską siostry pełnią zwłaszcza na polu posługi chorym i potrzebującym, edukacji i wydawnictwa⁶.

¹ Por. *Konstytucje Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rycerstwa Niepokalanej*, Nagasaki-Strachocina 1999, nr 2, s. 1.

² Por. tamże, nr 3, s. 2.

³ Por. tamże, nr 44, s. 16-17.

⁴ Por. tamże, nr 51, s. 18-19.

⁵ Por. tamże, nr 38, s. 15.

⁶ Por. tamże, nr 37, s. 15.

Konstytucje podkreślają fundamentalne miejsce dogmatu Niepokalanego Poczęcia w charyzmacie Zgromadzenia, zarówno w życiu duchowym sióstr, jak również w apostołstwie.

ZGROMADZENIE SIÓSTR ŻYJE CHARYZMATEM RYCERSTWA NIEPOKALANEJ (MI)

Zgromadzenie sióstr żyje duchem MI, w sposób szczególny duchem Niepokalanowa (MI-3⁷), obficie czerpiąc z duchowości św. Maksymiliana Marii Kolbego na każdym etapie formacji zakonnej i w apostołstwie. Św. Maksymilian, którego siostry uważają za duchowego założyciela Zgromadzenia, jest dla nich pierwszym przewodnikiem w życiu duchowym i apostołskim, w sposób szczególny w rozumieniu i wcielaniu w życie dogmatu Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny.

Siostry stale sięgają do myśli św. Szaleńca Niepokalanej i wszelkich dostępnych im opracowań jego pism. Do stałych lektur należą: „Do ideału MI”, „Konferencje ascetyczne”, „Przewodnik Rycerstwa Niepokalanej” o. Jerzego Domańskiego OFMConv. Siostry sięgają również bezpośrednio do „Pism” Świętego z Niepokalanowa. Regularnie czytają prasę MI, książki o MI i w duchu MI. Św. Maksymilian „przemawia” do sióstr także przez konferencje duchowego opiekuna, ks. prałata Józefa Niżnika, podczas uroczystości i spotkań maryjnych i rycerskich, wykładów z mariologii oraz rekolekcji zakonnych, prowadzonych często przez Ojców Franciszkanów Konwentualnych.

Cel MI, zwłaszcza MI-3, można określić – jak sam to wskazywał jego Założyciel – jako wcielenie w życie dogmatu Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Tak pisał o. Kolbe do swych współbraci w zakonie w 1933 r.: „Niepokalana zjawiona w Lourdes głosi językiem naszego zakonu: «pokuty, pokuty, pokuty», przypomina się «Zakonowi pokuty», chce i w nim i przez niego wstrzymać dusze w pogoni za używaniem, wejść do ich serc, opanować je, skierować drogą wyrzeczenia się siebie do prawdziwego szczęścia, do Boga, przygotować w nich tron dla Boskiej Miłości, Boskiego Serca, nauczyć je kochać, zapalić miłością, kochać to Serce sama w nich i przez nich, być nimi, a ich uczynić sobą. – Oto rys wcielenia

⁷ **Niepokalanów:** centrum Rycerstwa Niepokalanej w Polsce, założone przez św. Maksymiliana Marię Kolbego w 1927 r.; **MI-3:** „W stopniu MI-3 są ci, którzy pragną i mogą poświęcić cały swój czas apostołstwu zgodnemu z istotnym ideałem MI. Chodzi tu m.in. o posługę w Niepokalanowach, centrach kierowniczych i domach maryjnych oraz przynależność do instytutów i zgromadzeń męskich i żeńskich o inspiracji kolbiańskiej”. *ABC Rycerstwa Niepokalanej*, Niepokalanów 2003, s. 8; „Duch Niepokalanowa nie polega na niczym innym, jak tylko, że jest on Niepokalanej; wszystko w nim jest Jej i mieszkańcy, i maszyny, i budynki, i nawet długi. A przede wszystkim – każde w nim bijące serce”. *Pisma Ojca Maksymiliana Marii Kolbego OFMConv*, przygotował do druku Komitet Redakcyjny, t. I-IX, Niepokalanów 1970-1971 (dalej: POMK), nr 413.

prawdy o Niepokalanym Poczęciu; słaby rys tylko i niedoskonały, ale prawdziwy”⁸.

Cel ten siostry starają się realizować przez życie bezgranicznym oddaniem się Niepokalanej, które jest warunkiem istotnym MI. Ducha tego ofiarowania dobrze wyraża napisany przez św. Maksymiliana *Akt oddania się Niepokalanej*. W komentarzu do tego aktu Święty napisał: „[...] błagamy Niepokalaną, by przyjąć nas raczyła i ofiarujemy się Jej całkowicie i pod każdym względem jako Jej dzieci i jako z miłości niewolnicy, i jako służby, i jako narzędzia, i pod każdym względem, pod każdym tytułem, który kiedykolwiek ktokolwiek mógłby jeszcze wyrazić. I to jako rzecz i własność do Jej swobodnej dyspozycji, do używania nas i zużycia aż do całkowitego wyniszczenia. Tu oddajemy całą istotę naszą, wszystkie władze duszy, a więc i rozum, i pamięć, i wolę; wszystkie władze ciała... całe nasze życie... naszą śmierć... a nawet i wieczność całą... W ten sposób wyrażamy pragnienie i błaganie, by nam dozwoliła coraz doskonalej pod każdym względem stawać się Jej”⁹.

OJCIEC ZAŁOŻYCIEL DO SIÓSTR O DOGMACIE

Założyciel Zgromadzenia sióstr, o. Mieczysław Maria Mirochna, wierny towarzysz św. Maksymiliana w jego pracy misyjnej w Japonii, a później jego faktyczny następca w Niepokalanowie japońskim, znał pragnienia o. Kolbego co do utworzenia zgromadzenia żeńskiego, które by pracowało tylko wyłącznie w duchu Rycerstwa Niepokalanej¹⁰. Po założeniu Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rycerstwa Niepokalanej w 1949 r. największą troską o. Założyciela było dochowanie wierności duchowi św. Maksymiliana. Stąd wskazania, jakie kierował do sióstr, miały głównie na celu pogłębić myśl Świętego z Niepokalanowa.

Oto kilka przykładów, najpierw z artykułów zamieszczonych na łamach czasopisma *Aj*¹¹.

W jednym ze wspomnień o bł. Maksymilianie, z 1974 r., o. Mirochna podkreśla, że o. Kolbe „zastanawiał się nad tym, co przyniesie Bogu jeszcze większą chwałę, jak ukazać jeszcze większą miłość ku Bogu, w jaki sposób skuteczniej skłonić ludzi całego świata do wiary w Boga i miłości ku Niemu. Rezultatem jego żarliwych modlitw i głębokich medytacji jest konkluzja, że to Matka Boża

⁸ POMK, nr 1078.

⁹ Tamże, nr 1197.

¹⁰ *55 lat na misjach* (wywiad o. J. Domańskiego z o. M. M. Mirochną), „Rycerstwo Niepokalanej” 1(1986), s. 22-23; por. także POMK, nr 594: „Może Niepokalana zechce kiedyś założyć też Niepokalanów żeński tak potrzebny dla młodzieży żeńskiej?”.

¹¹ „Ai” (jap. „Miłość”) – kwartalnik wydawany przez Siostry Franciszkanek MI w Japonii od 1962 r.; początkowo skierowany do dobroczyńców zakładu dla niepełnosprawnych Misakae no Sono, prowadzonego przez siostry, z czasem stał się narzędziem szerzenia duchowości św. Maksymiliana wśród dziewcząt i kobiet japońskich.

przynosi Bogu największą chwałę, że Ona kocha Boga największą miłością i Ona jest najskuteczniejszą metodą oraz drogą nawrócenia i uświęcenia ludzi. Doskonale złączony z Matką Bożą człowiek otrzymuje od Jezusa o wiele więcej łask, doskonalszą miłością Go kocha i może dać Jezusowi więcej dusz¹². To sam Bóg wybrał Ją na Matkę swego Syna i na oblubienicę Ducha Świętego. Dla osiągnięcia zapowiedzianego w Protoewangelii (Rdz 3, 15) wielkiego zwycięstwa nad diabłem, Bóg postanowił użyć Niewiasty-Maryi. Aby uczynić Ją odpowiednią ludzką matką Syna Bożego, w chwili Jej poczęcia Duch Święty, zstępując na Nią, zachował Ją od grzechu pierwotnego i napełnił pełnią łaski Bożej¹³.

Za św. Maksymilianem o. Założyciel wyrażał przekonanie o aktualności przywileju Niepokalanego Poczęcia Maryi w całym Jej życiu: „Maryja pozostawała absolutnie wierna łasce, którą otrzymała w momencie swego niepokalanego poczęcia, dlatego Duch Święty udzielał Jej dalszych darów łaski. Następnie doskonała współpraca Maryi z otrzymanymi od Boga łaskami uczyniła z Niej istotę naprawdę niepokalaną, istotę napełnioną darami Ducha Świętego”¹⁴. Pan Bóg powołał Maryję nie tylko na Matkę swego Jednorodzonego Syna: „Posłannictwo Jej nie ogranicza się jednak do poczęcia, urodzenia i wychowania Jezusa. Ona ma sprawić, aby Jezus zakręłował w duszach ludzi, aby ludzie w Jezusa wierzyli, Jezusa naśladowali i pokochali Go. Tę wspaniałą misję Maryja pełniła podczas swego ziemskiego życia, a obecnie kontynuuje ją z nieba. Św. Maksymilian mocno wierzył w tę prawdę o Maryi. Dlatego motywem jego życia stało się pragnienie, aby wielu ludzi otrzymało Jezusa od Maryi i przez Maryję, by tą drogą Go poznali i pokochali”¹⁵.

O znaczeniu przywileju Niepokalanego Poczęcia dla o. Kolbego, o. Założyciel pisał: „Otrzymałym przez Maryję przywilejem, który [...] stał się artykułem wiary, jest Niepokalane Poczęcie. Św. Maksymilian przywilej ten bardzo czcił i zawsze wysławiał. Można aż powiedzieć, że tym przywilejem żył. W tym przywileju Święty odkrył dwie łaski. Pierwsza z nich to ta, że Maryja specjalnie przez Boga stworzona, od chwili swego poczęcia, przez całe swoje życie od wszelkiej zmazy, od najmniejszego skażenia grzechem zachowana została. Następnie, że Bóg-Duch Święty w chwili poczęcia Jezusa, zstępując na Nią, obdarzył Ją wieloma łaskami i przez całe Jej życie w Niej przebywał. Ponieważ Maryja zawsze żyła w bogactwie łaski Ducha Świętego, nie miała żadnego grzechu”¹⁶. W dalszym ciągu tego artykułu

¹² M. M. M i r o c h n a, *Wspomnienie o bł. Maksymilianie Marii Kolbe*, tł. A. Długosz, „Ai” 64(1974), s. 18-20.

¹³ Por. Tamże.

¹⁴ T e n ż e, *Matka Boża, Maryja*, tł. A. Długosz, „Ai” 111(1986), s. 2-3.

¹⁵ Tamże.

¹⁶ T e n ż e, *Przywileje Matki Bożej i św. Maksymilian Maria Kolbe*, tł. A. Długosz, „Ai” 118(1988), s. 4-5.

o. Mirochna opowiada o założeniu Rycerstwa Niepokalanej i Niepokalanowa oraz o wydawaniu „Rycerza Niepokalanej”¹⁷. W końcu zachęca do naśladowania tej drogi oddania się Niepokalanej, pisząc że św. Maksymilian „mocno wierząc, że wstępujący do owego pobożnego związku (Rycerstwo Niepokalanej), przez pośrednictwo Niepokalanej, dostępują oczyszczenia serca, uwolnienia z grzechów i napełnienia Duchem Świętym, stają się ludźmi bardziej wierzącymi w Jezusa i kochającymi Go, pragnął ten związek rozszerzyć na cały świat. Uczył też, że Niepokalana jest najlepszą drogą dotarcia do Przenajświętszego Serca Jezusowego. Naśladując św. Maksymiliana Kolbe, my też oddajmy się całkowicie Niepokalanej”¹⁸.

Wskazania dla sióstr o. Założyciel kierował także za pośrednictwem pisemka „Tsukaime”¹⁹. Mobilizował w nich siostry do podjęcia konkretnej pracy duchowej z Niepokalaną i do jak doskonalszego ofiarowania się Jej. Podkreślał u Maryi: absolutne zawierzenie Bogu, posłuszeństwo Słowu Bożemu i uległość Duchowi Świętemu. Zachęcał do gorącej modlitwy przez Maryję o łaski Ducha Świętego. Nawoływał do pełnienia na Jej wzór woli Bożej. Uczył, że prawdziwą chwałą Bożą dla sióstr jest we wszystkim pełnić doskonale wolę Niepokalanej²⁰, żyć i pracować jako rzeczywista Jej własność i narzędzie, jako służebnica Boga, przełożonych, sióstr, wszystkich ludzi²¹. Radził, jak praktycznie jednoczyć się z Niepokalaną: „Niczym dziecko rozmawiać z Nią o wszystkich swoich sprawach. Serdecznie prosić o pomoc. Przyswajać sobie Jej cnoty. Własne myślenie i pragnienia doskonale podporządkować Niepokalanej. Mówić o naszym pragnieniu życia tylko Panem Jezusem i z Nią wszystko czynić”²². Ojciec uczył siostry z Maryją przeżywać własne słabości i w „duchu Niepokalanej” podchodzić do słabości innych²³.

Założyciel wzywał siostry zwłaszcza do postępu w miłości Bożej, którą Maryja została napełniona w chwili swego poczęcia. „Pragnijmy rozwijać się jedynie w tej miłości Bożej, dla niej tylko żyć i ją tylko urzeczywistniać”²⁴. Podkreślał prymat życia miłością Jezusa nad zewnętrznym działaniem. Prosił siostry, by

¹⁷ Por. Tamże.

¹⁸ Tamże.

¹⁹ „Tsukaime” (jap. „Służebnica Pańska”) – biuletyn wewnętrzny Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek MI w Japonii (w archiwum sióstr w Polsce są jedynie tłumaczenia niektórych artykułów o. Mirochny z tego pisma; początkowo biuletyn miał numerację ciągłą, a następnie ciągłą w ramach każdego roku, stąd niejednorodność numeracji).

²⁰ M. M. M i r o c h n a, *Chwała Niepokalanej*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 1(1964), s. 1-2.

²¹ T e n ż e, *Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa Twego*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 2(1964), s. 1-2.

²² T e n ż e, *Rachunek sumienia M.I.*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 6(b.r.), s. 1.

²³ T e n ż e, *Związanych z Maryją dziesięć radości z naszych słabości*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 13(1964), s. 1-2.

²⁴ T e n ż e, *W uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 9(b.r.), s. 1.

stały się ludźmi modlitwy²⁵. Często rozważał, czego pragnie Niepokalana najbardziej, np.: „Nie do wyrażenia jest to, jak bardzo Matka Boża pragnie, aby ani odrobina Jezusowego cierpienia, Jezusowej krwi nie zmarnowała się, ale przyniosła owoc doskonały w naszych duszach. Dlatego wytężmy wszystkie siły, zaangażujmy się całym ciałem i duszą, aby słać Matkę Bożą i spełniać Jej życzenia, aż do oddania swego życia”²⁶. Doświadczając szczęścia z bliskości Niepokalanej, Ojciec zachęcał też do tego siostry: „Jak wspaniałe i jak bardzo radosne jest życie na co dzień z Niepokalaną! Doświadczajmy tego i wszystkim o tym opowiadajmy”²⁷.

Mawiał, że wzrost w świętości jest dla nas absolutną koniecznością: „Pod ręką Matki Bożej, przez łaskę od Niej otrzymaną i przez Jej kierownictwo w sercu każdego z nas musi dokonywać się nieustanny rozwój w kierunku absolutnej świętości”²⁸. „Brak postępu na drodze Bożej jest cofaniem się”²⁹ – ostrzegał i radził: „Niech wszystko stanie się celem i pomocą, abyśmy coraz bardziej miłowali Pana Jezusa. Módlmy się bardzo i róbmy wszystko, aby Zgromadzenie było naprawdę świętym Zgromadzeniem, aby rzeczywiście było Zgromadzeniem MI”³⁰. Mobilizował siostry szczególnie do modlitwy, aby coraz więcej świętych pojawiło się na całym świecie.

O. Mirochna odszedł do Pana 15 lutego 1989 r. Ostatnie słowa, jakimi żegnał siostry, były: „Zostańcie świętymi! Żyćcie duchem św. Maksymiliana!”³¹

CZEŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA W DUCHOWOŚCI NIEPOKALANOWA ŻEŃSKIEGO

Cześć Niepokalanego Poczęcia Maryi starają się siostry okazywać przez jak najdoskonalsze nabożeństwo do Niepokalanej. Jego filarem obok poznania, modlitwy i naśladowania jest całkowite oddanie się Jej i szerzenie Jej czci w sercach innych.

²⁵ T e n ż e, *Zgodnie z pragnieniem Niepokalanej o dwie sprawy proszę*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 2(1976), s. 1-2.

²⁶ T e n ż e, *Rozradujmy bardziej Matkę Bożą*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 4(1977), s. 1-2.

²⁷ T e n ż e, *Wraz z Niepokalaną*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 2(1972), s. 1.

²⁸ T e n ż e, *Zbliżając się do Złotego Jubileuszu*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 5(1978), s. 1.

²⁹ T e n ż e, *W Święto Bożego Narodzenia i Nowy Rok*, tł. A. Długosz, „Tsukaime” 7(1981-82), s. 1-2.

³⁰ Tamże.

³¹ *Od 40 lat zgromadzenie żeńskie MI* (wywiad o. J. Domańskiego z SS. Franciszkankami Rycerstwa Niepokalanej), „Rycerz Niepokalanej” 1(1990), s. 6-9; także list Matki Generalnej s. Franciszki Marii Nakayamy do sióstr na uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP 1995 r., Archiwum sióstr MI w Strachocinie.

Przez codziennie odmawiany *Akt oddania się Niepokalanej*, wg słów św. Maksymiliana, siostry odnawiają w sercach pragnienie autentycznego życia ofiarowaniem się Niepokalanej. Wszystkie swoje modlitwy zanoszą do Pana Boga przez Nią, w Niej i z Nią, zostawiając Jej swobodę zmiany intencji. Modlitwy wspólne rozpoczynają prośbą: „Niech będzie błogosławione święte i Niepokalane Poczęcie Najświętszej Maryi Panny...”, a kończą aktem strzelistym MI. Siostry oddają Niepokalanej cześć poprzez tradycyjne modlitwy, nabożeństwa oraz obchody Jej świąt, także przez uroczyste nowenny przed uroczystością Niepokalanego Poczęcia. Każdą sobotę poświęcają Matce Bożej – w tym dniu uwielbiają i dziękują Trójcy Przenajświętszej za przywileje, udzielone Matce Bożej. W czwartki wspominają św. Maksymiliana.

W oparciu o lektury maryjne i o charyzmat MI siostry przygotowują i prowadzą sobotnie wieczorne czuwania maryjne. W bieżącym roku, 150. rocznicy ogłoszenia dogmatu, czuwania te opierają na słowach św. Maksymiliana o Niepokalanym Poczęciu Maryi i składają uwielbienie Trójcy Przenajświętszej za udzielenie Niepokalanej tego przywileju.

Pięć razy w roku (z okazji większych świąt maryjnych) siostry spotykają się na tzw. „godzinach MI”, które służą wzajemnemu dzieleniu się przeżywaniem ducha MI oraz wspólnemu wyznaczeniu metod pogłębiania tego ducha w życiu zakonnym i w apostołstwie. Po każdym spotkaniu podejmowane są wspólne postanowienia. Oto przykłady postanowień, podjętych w tym roku: „Dla większej świadomości pełnienia woli Niepokalanej, wzbudzać we wszystkich sytuacjach głębokie akty zawierzenia Matce Bożej spraw, osób, czynności” albo „Dla głębszego poznania przywileju Niepokalanego Poczęcia codziennie przez 5 minut rozmawiać z Matką Bożą przed figurką Niepokalanej”.

Częstą praktyką sióstr – wspólną i indywidualną, jest modlitwa o czystość serca, nawiązująca wprost do przywileju Niepokalanego Poczęcia (3 „Zdrowaś” i kolekta z uroczystości Niepokalanego Poczęcia). Jest ona wyrazem zachwyty sióstr czystością Serca Niepokalanej, pragnienia naśladowania Jej i szczególnej troski o czystość swoich serc i serc wszystkich, do których Matka Boża je posyła, a zwłaszcza dziewcząt. Indywidualnie siostry praktykują także tzw. „minutki maryjne” – serdeczne rozmowy z Niepokalaną.

Wcielanie dogmatu Niepokalanego Poczęcia w życie siostry rozumieją jako walkę z grzechem, szczególnie przez sakrament pokuty i pojednania, jako rozwijanie darów Bożych, zwłaszcza sakramentu chrztu św. i profesji zakonnej oraz jako współpracę z każdą łaską Bożą. W praktyce życia zakonnego polega to na posłuszeństwie zakonnym – w zjednoczeniu z Panem Jezusem jak Niepokalana, spełniać jak najlepiej swoje obowiązki.

O zachowaniu ducha modlitwy i ofiarowania się Niepokalanej w pracy i innych zajęciach, przypominają nam wszędzie obecne figurki Niepokalanej i dopomaga praktyka wzbudzania aktów strzelistych – ufnie jak dziecko do Matki.

CZEŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA W APOSTOLSTWIE ZGROMADZENIA

Zgromadzenie sióstr pod przewodnictwem o. Założyciela zapoczątkowało prowadzenie w Japonii domów-zakładów dla niepełnosprawnych na wysokim poziomie. Obecnie siostry prowadzą 18 takich zakładów. Niektóre z nich noszą nazwy związane z tytułami Matki Bożej, np. Misakae no Sono – Ogród Chwały Matki Bożej, Rosario no Sono – Ogród Matki Bożej Różańcowej. Zgromadzenie rozpoczęło też prace przy tworzeniu Centrum Maryjnego w Oita. W tych zakładach siostry pracują w duchu całkowitego oddania się Niepokalanej. Ich świadectwo miłosierdzia chrześcijańskiego wobec chorych i dzieci przygotowuje grunt pod wiarę katolicką.

Zapytany, co jest *spiritus movens* tej intensywnej działalności sióstr, Ojciec Założyciel odpowiedział: „Niepokalana jest naszą mocą i Ona tutaj wszystkim kieruje. Ona tu Panią, a my tylko Jej nieudolnymi narzędziami. Sprawdza się to, co często mówił do nas o. Maksymilian, że jeżeli my jesteśmy posłuszni Niepokalanej, to Ona nawet cuda działa. Widzę to zwłaszcza po siostrach MI, jak owocny jest duch o. Kolbego³². W oryginale wywiadu Założyciel powiedział jeszcze, że siostry „kochają Niepokalaną, wciąż proszą, by im o Niej mówić, wciąż okazują gotowość do nowych ofiar w imię Niepokalanej”³³.

Do Polski Zgromadzenie zostało erygowane w 1988 r. Obecnie siostry pracują w wydawnictwie „Małego Rycerzyka Niepokalanej” i w Ośrodku Narodowym Rycerstwa Niepokalanej w Niepokalanowie, w kancelarii parafialnej, w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym, w szkole, w szpitalu, w ośrodku zdrowia, w domu rekolekcyjnym, w kościołach i parafiach, z grupami MI dzieci i dorosłych, wśród pielgrzymów. Siostry, oddane całkowicie Niepokalanej, wszędzie, gdzie pracują, starają się szerzyć Jej cześć przez rozpowszechnianie Cudownego Medalika oraz przez propagowanie ruchu Rycerstwa Niepokalanej. Np. siostry organizują w Strachocinie rekolekcje dla dziewcząt z gimnazjum, z liceum i starszych, a także dni skupienia MI dla członków MI-2³⁴, MI-1³⁵ i zainteresowanych tym charyzmatem

³² *Pod znakiem Niepokalanej* (wywiad o. J. Domańskiego z o. M. Mirochną), „Rycerz Niepokalanej” 7-8(1972), s. 139-141; por. *55 lat na misjach*, s. 22-23.

³³ *Dla Japonii w imię Niepokalanej* (wywiad o. J. Domańskiego z o. M. Mirochną, misjonarzem franciszkańskim w Japonii), Niepokalanów 21 X 1969 r., Archiwum MI Niepokalanów.

³⁴ MI-2: „grupy zorganizowane, czyli koła, które prowadzą formację członków i podejmują wspólne akcje. Koła MI mają prawo opracowywać odrębne programy działania i funkcjonować jako konkretne wspólnoty z określonymi podstawami prawnymi i własnym zarządem. Typowym przykładem takiego MI-2 jest parafialne koło Stowarzyszenia”. *ABC Rycerstwa*, s. 7n.

³⁵ MI-1: „działa na zasadach ruchu, czyli w sposób niezorganizowany. Przynależność w tej formie polega na realizowaniu podstawowych warunków zawartych w Dyplomie MI i przeżywaniu w sposób indywidualny oddania się Niepokalanej, stosownie do możliwości, bez przyjmowania jakichś specjalnych zadań czy dodatkowych zobowiązań. MI-1 jest bazą, z której rekrutują się członkowie należący do kolejnych stopni Rycerstwa: MI-2 i MI-3”. *ABC Rycerstwa*, s. 7.

z okolicznych parafii. W bieżącym roku, 150. rocznicy ogłoszenia dogmatu, na spotkaniach zgłębiano treść przywileju Niepokalanego Poczęcia Maryi i metody wcielania go w życie – przez walkę z grzechem i współpracę z łaską. Również w tym roku odbył się w oratorium sióstr w Strachocinie I Ogólnopolski Kongres Ruchów i Stowarzyszeń Maryjnych.

SŁOWO MATKI GENERALNEJ NA ROK JUBILEUSZU OGŁOSZENIA DOGMATU

Obecnie duchowym przewodnikiem Zgromadzenia jest Matka Generalna, s. Franciszka Maria Nakayama (pełniąca funkcję Przełożonej Generalnej i współpracująca z o. Założycielem od początku istnienia Zgromadzenia). Matka Generalna przyjeżdża co roku do Polski, dając świadectwo pokornej modlitwy i oddania Niepokalanej, troski o Zgromadzenie i o zbawienie dusz w duchu MI, czyli z pomocą Niepokalanej. Z Japonii pisze do sióstr pełne miłości i troski listy.

Co roku w uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP Matka Generalna wiernie wraca do słów św. Maksymiliana: „Niechaj święto Niepokalanego Poczęcia będzie dniem odrodzenia naszych dusz”³⁶. Matka odnosi te słowa do życia i posługi sióstr. Kreśli wedle słów św. Maksymiliana zasadniczy ideał MI i stawia siostronom pytania o jakość ich oddania się Niepokalanej. Przypomina testament o. Założyciela i zachęca do pogłębienia życia duchem Ewangelii i duchem MI.

Niech zakończeniem tego komunikatu będą słowa Matki Generalnej s. Franciszki Marii Nakayamy, z listu skierowanego do sióstr z okazji roku 150. rocznicy ogłoszenia dogmatu Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny³⁷:

„Dla nas jest to rok szczególny. Dlaczego? Ponieważ nasze Zgromadzenie i każda z osobna Siostra jest całkowicie oddana Maryi Niepokalanie Poczętej [...]. Przez przywilej Niepokalanego Poczęcia, Matka Boża stała się najbardziej bliską Bogu i najświętszą [...]. «...od pierwszej chwili swego istnienia, nie zaznała skazy grzechu pierwotnego, nie zna żadnego, choćby najlżejszego upadku» (św. Maksymilian). Niepokalana jest więc Tą, którą trzeba «naśladować, zbliżyć się do Niej»... «Dlatego trzeba stać się własnością Niepokalanej. Stać się Nią – oto szczyt doskonałości człowieka».

Trzeba powiedzieć, że tu jest rdzeń MI. Stać się własnością Niepokalanie Poczętej oznacza stać się własnością Matki Bożej, a więc i własnością Boga, czyli Chrystusa Boga-Człowieka. Dla człowieka nie ma większej chwały, a czyż może być większa godność od tej i większe szczęście? Przez Niepokalane Poczęcie Matki Bożej stajemy się własnością Boga, własnością Chrystusa!

³⁶ POMK, nr 991.

³⁷ List Okólnik Matki Generalnej na rok 2004, rok 150 rocznicy ogłoszenia dogmatu Niepokalanego Poczęcia NMP, S. Franciszka Maria Nakayama Kazuko, Japonia, Konagai, 30 I 2004 r.

Cóż to za wielki i wspaniały dar (charyzmat), który daje nam w MI obietnicę doskonałego szczęścia. Bóg dla zbawienia rodzaju ludzkiego zstąpił z nieba i stał się Człowiekiem w łonie Maryi Niepokalanego Poczęcia. Mówiąc inaczej, Bóg stał się własnością Maryi Niepokalanego Poczęcia. Chrystus zstępując z nieba stał się własnością Maryi Niepokalanego Poczęcia. Oprócz tego my jako Zgromadzenie MI całkowicie oddajemy się Niepokalanemu Poczęciu (Niepokalanej) i stajemy się własnością Matki Bożej [...]. Dlatego św. Maksymilian przypomina nam, że musimy starać się zachęcać, aby cały rodzaj ludzki: zwykli wierni, duchowni, zarówno indywidualnie jak i grupowo wstępowali do MI...

W Niepokalanym Poczęciu NMP jest początkowy punkt (źródło) zbawienia rodzaju ludzkiego, stąd też bierze się cel istnienia MI i rozwój misji MI. My do samej śmierci będziemy dążyć do tego wzniesłego ideału MI.

Przez Niepokalaną, w Niepokalanej, z Niepokalaną, za tak nieporównywalnie wspaniałe powołanie od Boga, w którym pozwala nam uczestniczyć, trzeba Go uwielbić, okazywać Mu miłość i wdzięczność. Tę drogę życia konsekrowanego pragniemy wypełnić do końca”.

Maryja, Niepokalane Poczęcie – oto nasz ideał!